

РЕШЕНИЕ

№ 2

гр. Карлово, 10.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРЛОВО, Ш-ТИ НАКАЗАТЕЛНИ СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Гюрай Ал. Мурадов

при участието на секретаря Гургана Кр. Бабикова
като разгледа докладваното от Гюрай Ал. Мурадов Административно
наказателно дело № 20215320200584 по описа за 2021 година

Установи следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

С електронен фиш серия К № ***** на ОДМВР П., на Н. В. К. с ЕГН***** от гр.Х., обл.П., ул.“Г.Г.“ ***, на основание чл. 189 ал. 4, във вр. с чл. 182 ал.1, т.2 от ЗДвП е наложено административно наказание - глоба в размер на 50 лв. за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

Недоволен от електронния фиш е останала Н. В. К. и е депозирал жалба срещу него пред съда в законоустановения срок, в която излага конкретни доводи за отмяната му. В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован не се явява, но чрез пълномощника си – адв.П. излага писмено становище за неправилност и незаконосъобразност на електронния фиш, навеждат се твърдения за съществени нарушения на процесуалните правила в процедурата по установяване на нарушението и издаването му, твърди се неправилно приложение на материалния закон. Искането към съда е за пълната му отмяна. Претендират се разноски.

Въззиваемата страна – ОД на МВР П., редовно призована не изпраща представител, но чрез пълномощника си – ст. юрисконсулт Б. взема отношение по жалбата чрез писмено становище, като моли за потвърждаване на ЕФ като правилен и законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата е подадена от активно легитимиран процесуален субект и в законоустановения в чл.189 ал. 8 от ЗДвП срок, поради което е процесуално

допустима.

Разгледана по същество същата е НЕОСНОВАТЕЛА.

Съдът на база на събраните доказателства намери за установена следната фактическа обстановка:

На 22.11.2020 г. в 07.46 часа в гр.Б., на път II-64 км. 10+600м. с посока на движение юг - север било фиксирано нарушение за скорост с автоматизирано техническо средство TFR-1 М *** монтирано в служебен полицейски автомобил с рег. номер *****. В контролирания участък действало общото ограничение на скоростта за населено място до 50 км/ч. В 07.46 часа системата заснела товарен автомобил „М.“ *** с рег. № **** да се движи със скорост от 69 км/ч. при разрешената за участъка в населеното място 50 км/ч. Последвало издаване на процесния електронен фиш срещу законния представител на собственика на автомобила – собственик ЕТ „*****“ гр.Х., законен представител - Н. В. К. с ЕГН***** от гр.Х., обл.П., за нарушение на чл.21 ал.1 от ЗДвП, с който на основание чл.182 ал.1 т. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание - глоба в размер на 50 лв.

Съдът намира, че при констатиране на нарушението и издаване на електронния фиш не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, представляващи основание за отмяна.

От анализа на доказателствата се установява, че извършването на нарушението е установено по несъмнен начин и действително на датата и мястото, отразени в електронния фиш, описаният в него товарен автомобил е извършвал движение с превишена скорост и е осъществено нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП. Това обстоятелство е било установено и надлежно заснето със съответно техническо средство - мобилна система за видеоконтрол TFR - 1М *** за което средство е издадено удостоверение за одобрен тип средство за измерване при БИМ, приложено по делото и валидно към датата на нарушението. Мобилната система за видеоконтрол TFR - 1М *** била преминала последваща проверка през месец юни 2020 г., за което бил издаден Протокол от проверка № 4-33-20/08.06.2020 г., при която било установено съответствие с одобрения тип. Със Заповед № А-616/11.09.2018 г. на председателя на ДАМТН, обнародвана в ДВ бр. 82 от 05.10.2018 г. и оповестена на електронната страница на ДАМТН, в т. 31 от Заповедта е определена периодичността на последващите проверки на скоростомерите - една година. За мобилната система за видеоконтрол на 20.02.2010 г. било издадено Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835 със срок за валидност до 24.02.2020г., което към дата на проверката се явява одобрен тип, предвид разпоредбата на чл. 30 ал. 5 от Закона за измерванията, според който, когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип, като процесното, се считат от одобрен тип. Разпоредбата е относима и към мобилна система за видеоконтрол тип TFR1-М с ***, тъй като тя е била в употреба към 22.11.2020 г. и е отговаряла на одобрения тип.

От полицейският служител Д. Ж. коректно бил съставен протокол за

използване на автоматизирано техническо средство или система по чл.10, ал.1 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г., с номер 281р-16856 от 26.11.2020г. в който било отразено, че на дата 22.11.2020 г. мобилна система за видеоконтрол TFR1-M с *** е заснела статични изображения с номера от 19057 до 19122, с начален час на работа 07.30 ч. и краен час на работа 11:00 ч. и с място на контрол в гр.Б., на път II-64 км. 10+600м. където е действало ограничение на скоростта на движение от 50 км/ч, като мобилното автоматизирано техническо средство № TFR1- *** било с посока на действие – в двете посоки. Отразените в него данни добре съответстват, както на номера на клипа, на който е заснето нарушението - № 19059, така и на часа на заснемане, и двете попадащи в рамките на осъществения контрол и в номерацията на осъществените видеозаписи за деня от това средство. Отразената скорост в протокола е действителната за конкретния участък на контрол, тъй като е законово регламентирана в ЗДвП. В случая не е необходимо прилагането на снимка на разположението на уреда - техническото средство установило нарушението, защото по правилото на чл.10 ал.3 от Наредбата, такава се прилага само при работа с временно разположени на участък от пътя автоматизирани технически средства, а в случая техническото средство е било монтирано в служебен автомобил. Въпреки това, към делото е приложена снимка с мястото на позициониране на полицейския автомобил, в който се намирало техническото средство.

Мястото и времето на нарушението са отразени по надлежния ред и достатъчно подробно в електронния фиш, за да стане ясно на наказаното лице за какво именно нарушение му се налага санкцията.

От приложения снимков материал и от изгледания в с.з. видеозапис на нарушението се вижда движението на товарен автомобил „М.“ с рег. № **** и се установява, че е отчетена по-висока скорост на движение от разрешената, а именно 69 км/ч., като след отчетен толеранс от минус 3% е определена скорост от 66 км/час, която именно е отразена във фиша, както и изчисленото на тази база превишение.

В тази връзка и видно и от отразеното върху приложената снимка и електронния фиш, в същия са намалени в полза на водача наказуемата скорост и наказуемото превишение.

Правилно е определен и субекта на административно-наказателната отговорност. Електронният фиш е издаден срещу Н. В. К. с ЕГН***** от гр.Х., обл.П., ул.“Г.Г.“ ***. Видно от приложената справка от информационната система на ОДМВР П. /л.16/ процесното МПС – товарен автомобил „М.“ *** ***** с рег. № **** е регистрирано като собственост на ЕТ „*****“ гр.Х., чийто управител и едноличен собственик на капитала и съответно представляващо лице е именно жалбоподателя Н. В. К..

Съгласно нормата на чл.188, ал.2 от ЗДвП, когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице /съответно ЕТ/, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство. По

силата на това правило, именно К. е субекта на отговорността и това, че директно е посочен като собственик и ползвател, а не юридическото лице, което управлява и представлява, не води до процесуално нарушение, а още по-малко пък съществено такова. Не е имало никаква пречка, ако същия е оспорвал авторството на нарушението да подаде декларацията по чл.189, ал.5 от ЗДвП. В това отношение е спазено изискването на чл.189, ал.5 от ЗДвП ЕФ да се връчи именно на лицето по чл.188, ал.2 от ЗДвП, т.е. на законния представител на юридическото лице, собственик на автомобила, каквато е жалбоподателя К., като представител на юридическото лице. И той е можел, ако е имал основание да посочи с декларацията лицето, на което е предоставила управлението на моторното превозно средство. Същия обаче не се е възползвал от процедурата по чл.189, ал.5 от ЗДвП, да оспори факта, че той е управлявал автомобила и авторството си в извършването на нарушението, като в 14-дневен срок от получаването на ЕФ да предостави писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство, следователно правилно, съгласно чл.189, ал.4 от ЗДвП ЕФ е издаден именно срещу него, като му е наложена глоба.

Правилно е приложена в случая процедурата по чл.189, ал.4 от ЗДвП и за констатираното нарушение е издаден електронен фиш. Съобразно правилото на чл.189, ал. 4 от ЗДвП, при нарушение, установено и заснето с техническо средство, в отсъствието на контролен орган и на нарушител се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Настъпила законодателна промяна в чл.189 от ЗДвП (обн., ДВ, бр.19 от 13.03.2015 г.) и приетата Наредба № 81213-532 за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (обн., ДВ, бр.36 от 19.05.2015 г.), които изцяло са съобразени с основните положения на тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по тълкувателно дело № 1 от 2013 г. на ОС на колегията на ВАС, налагат извод, че използването на мобилна и стационарна техническа система е допустима. Електронният фиш съдържа данни за териториалната структура на Министерството на вътрешните работи на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката или мястото на доброволното ѝ заплащане. Съгласно § 1 от ДР на ЗАНН, по смисъла на този закон "електронен фиш" е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства или системи.

Цитираните правни норми съотнесени към конкретиката на настоящия случай, налагат извод за законосъобразност на процесния електронен фиш. Електронният фиш съдържа предвидените от закона реквизити, като на констатираното превишение на скоростта е дадена правилната правна

квалификация. В тази насока, следва да се посочи, че в нормата на чл.189, ал.4 от ЗДвП, законодателят е определил изчерпателно реквизитите, които следва да съдържа електронният фиш, като нормата е специална по отношение на чл.57 от ЗАНН, където са предвидени реквизитите на наказателното постановление, поради което не може да се счита за съществено процесуално нарушение липсата на дата на издаване в електронния фиш. В случая е налице нарушение установено с автоматизирано техническо средство, като в електронния фиш са описани всички негови съставомерни признаци в изискуемия от закона обем. Нарушението е безспорно установено от приложения снимков и видео материал от техническо средство, като в случая скоростта е била ограничена до 50 км/ч, а същата е била превишена от водача. Видно от представено копие от протокол за проверка, техническото средство отговаря на метрологичните изисквания.

В случая не е изтекла тригодишна давност за преследване по чл.81, ал.2, вр. чл.80, ал.1, т.5 от НК, вр. чл.11 от ЗАНН.

По отношение на наложената глоба в размер на 50 лв., съдът намира, че АНО правилно е посочил размера. Посочената санкционна разпоредба чл.182, ал.1, т.2 от ЗДвП, към която правилно е съотнесено описаното нарушение, предвижда глоба за превишаване на скоростта в населено място от 11 до 20 km/h – в абсолютно определен размер от 50 лв. Като е наложил глобата в законоустановения размер при надлежно доказано и извършено от жалбоподателя нарушение, АНО правилно е приложил закона.

Относно размера на глобата е необходимо да се посочи и следното: Според разпоредбата на чл.39, ал.4 от ЗАНН, за случаи на административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система, в отсъствие на контролен орган и нарушител, когато това е предвидено в закон, овластените контролни органи могат да налагат глоби в размер над необжалваемия минимум по ал.2, за което се издава ЕФ.

В нормата на чл.39, ал.2 от ЗАНН няма посочен необжалваем минимум.

Разпоредбата на чл.39, ал.2 от ЗАНН урежда ред за налагането на глоби на местонарушението при маловажни случаи, когато нарушението е установено в присъствието на контролен орган. Предвидена е възможност за налагане на глоба от 10 до 50 лв. с фиш, който не е ЕФ, и която глоба, независимо от определения размер в диапазона от 10 до 50 лв., е необжалваема, но само в случай, че нарушителят е съгласен да заплати глобата. Съответно, за да настъпи необжалваемост е необходимо да липсва спор и да се постигне съгласие между нарушител и контролен орган, независимо от размера на определената глоба, в хипотезата на маловажен случай. Но пък “необжалваем минимум“ в смисъл на невъзможност по принцип да се оспорва определен размер на глоба не се съдържа в нормата. А точно това значи изразът “необжалваем минимум“.

От друга страна, необжалваемостта, по смисъла на чл.39, ал.2 от ЗАНН, след като бъде постигната, води до приключване на административно-наказателното производство, тъй като с издаването на фиш се постига ефектът на влязло в сила наказателно постановление. Моментът на

настъпване на необжалваемост в процедурата по чл.39, ал.2 от ЗАНН изключва възможността за последващо издаване на какъвто и да е акт за установеното вече и санкционирано с фиш нарушение. В този смисъл разпоредбата на чл.39, ал.4 от ЗАНН е “нонсенс“, защото понятие “необжалваем“ в ал.2, към която препраща тази алинея, няма.

Трудно може да се разбере смисълът на нормата на чл.39, ал.4 от ЗАНН и по-точно какво се има предвид под “необжалваем минимум“ - глобите от 10лв. или до 50лв. и защо да са необжалваем минимум, след като всъщност никъде никой не изключва възможността да се оспорва и този размер административно наказание, а само е предвиден допълнителен облекчен ред за налагането им.

Отговор дава действащата към момента на приемане на разпоредбата на чл.59, ал.3 от ЗАНН, според която не подлежат на обжалване наказателните постановления и електронните фишове, с които е наложена глоба в размер до 10 лева включително, постановено е в полза на държавата отнемане на вещи на стойност до 10 лева включително или е присъдено обезщетение за причинени вреди на същата стойност, освен ако в специален закон е предвидено друго. Ето защо и предвид семантичното тълкуване на думата “необжалваем“- нещо, което не подлежи на обжалване, очевидно става въпрос за необжалваем минимум на глоба в размер на 10 лв. При наличието на тази разпоредба, едно систематично и историческо тълкуване на ЗАНН предполага извод, че с разпоредбата на чл.39, ал.4 от ЗАНН е въведено ограничение за издаване на ЕФ за глоби в размер до 10 лв.

В исторически план, към момента на приемане на разпоредбата на чл.39, ал.4 от ЗАНН (Закон за изменение и допълнение на ЗДвП (ЗИДЗДвП), обнародван ДВ, бр.10 от 01.02.2011 г.), освен че е действала разпоредбата на чл.59, ал.3 от ЗАНН, са приети и разпоредбата на чл.189, ал.4 и ал.13 (досегашна ал.5) от ЗДвП, като според ал.13 не подлежат на обжалване наказателни постановления и електронни фишове, с които е наложена глоба до 50 лв. включително.

Нормата на чл.189, ал.13 от ЗДвП е обявена за противоконституционна с Решение №1 на Конституционния съд (КС) на Р.Б. (РБ) от 01.03.2021 г. (ДВ, бр.20 от 09.03.2012г.), но пък съдейки по нейното съдържание, се налага извод, че “необжалваем минимум“ според законодателя всъщност са глобите с размер до 50 лв., до какъвто размер могат да се санкционират маловажните нарушения по реда на чл.39, ал.2 от ЗАНН с фиш. Това обаче не означава, че поради разписаното в чл.39, ал.4 от ЗАНН с електронен фиш не могат да се налагат глоби до 50 лв., най-малкото защото и според приетата едновременно с тази норма противоконституционна разпоредба на чл.189, ал.13 от ЗДвП не се изключва тази възможност, а напротив, изрично се споменава и издаването на електронни фишове, с които е наложена глоба до 50 лв., респективно законодателят не е изключвал никога тази възможност. Впрочем, с разпоредбата на чл.59, ал.3 от ЗАНН, действаща към онзи момент, не се изключва възможността за издаване на електронни фишове под 50 лв., включително и за глоби в размер на 10 лв.

Така, независимо, че чл.189, ал.4 от ЗДвП, който въвежда института на ЕФ едновременно с приемането на чл.39, ал.4 от ЗАНН, приемането в същото време и едновременно с това и на чл.189, ал.13 от ЗДвП изключва възможността разпоредбата на чл.39, ал.4 от ЗАНН да се тълкува в смисъл, че издаването на ЕФ не е предвидено за нарушения, за които глобата е до 50 лв.

Обратното не може да се заключи и при прочита на чл.85а от ЗАНН, според който, доколкото в този закон няма особени правила за административно-наказателния процес при нарушения, установени с техническо средство или система съгласно чл.39, ал.4, се прилагат разпоредбите на ЗДвП. Впрочем, тази разпоредба също е приета със ЗИДЗДвП (ДВ, бр.10 от 01.02.2011 г.) или едновременно с разглежданите по-горе разпоредби и също трябва да се тълкува едновременно с тях. На практика чл.85а от ЗАНН е ненужна, защото с нея се препраща към специален закон при липсата на правила в общия закон, което е така и по правило, съгласно Закона за нормативните актове (ЗНА). А и налична е обратната разпоредба в ЗДвП. Според чл.189, ал.14 (предишна ал.6) от ЗДвП, за неуредените в този закон случаи по съставянето на актовете, издаването и обжалването на наказателните постановления и фишове и по изпълнението на наложените наказания се прилагат разпоредбите на ЗАНН. Във всеки случай няма как ЗАНН в частите си относно електронните фишове да се счита за специален закон спрямо ЗДвП, а в останалите си части да е общ закон по отношение на ЗДвП.

Това, че чл.39, ал.2, във връзка с ал.4 от ЗАНН не въвежда ограничение в размера на глобите, налагани с електронен фиш следва и от обстоятелството, че разпоредбата на ал.2 включва хипотезите на маловажен случай, без да препраща към друга норма и друг закон, поради което очевидно се имат предвид маловажните случаи по смисъла на чл.28 от ЗАНН, като в ЗДвП има самостоятелно легално определение за "маловажно нарушение" (§6, т.32 от ДР на ЗДвП).

Единственото императивно въведено ограничение за санкциониране на нарушения, установени и заснети с автоматизирано техническо средство или система (АТСС), с електронен фиш е в случаите, когато за нарушението е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки (чл.189, ал.4 ЗДвП).

В контекста на последното, становището, че с електронен фиш не може да се налагат глоби до 50 лв. води като резултат провеждането на производството по издаване на акт за установяване на административно нарушение (АУАН) и наказателно постановление (НП) за нарушения, наказуеми с глоба в размер до 50 лв., т.е. по-леки нарушения, на фона на предвидения изрично такъв ред в ЗДвП по отношение на по-тежко наказуемите, с предвидени наказания лишаване от право да се управлява МПС. Нелогично и противно на правната логика е по-усложненият ред да се прилага за по-леките нарушения, след като изрично този ред е предвиден за по-тежките.

В този смисъл е Решение №1281 от 01.07.2022г. на ПАС по КАНД

Съдът намира, че процесния случай не осъществява белезите на маловажен такъв, съобразно разпоредбата на чл.28 от ЗАНН. Нарушението, за което е санкциониран жалбоподателя е формално, на просто извършване, поради което за неговата съставомерност не се изисква да са настъпили вредни последици или да има пострадали лица. Не се установиха изключителни или многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, въз основа на които да бъде направен извода, че извършеното от жалбоподателя нарушение разкрива по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид

По отношение на разноските - съгласно чл. 63, ал.3 ЗАНН страните имат право на такива. Въпросът за възлагането на разноските в административно наказателния процес обаче е изрично уреден в чл. 63, ал.3 ЗАНН, а именно по реда на АПК. В АПК въпросът за възлагането на разноските е уреден в чл. 143, в който е посочено, че когато съдът отхвърли оспорването, подателят на жалбата заплаща всички направени по делото разноски, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, ако другата страна е ползвала такъв. В случая се претендира възлагането на разноски от въззиваемата страна за юрисконсултско възнаграждение без да се сочи техния размер. На основание чл. 63 ал.5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от ЗПП, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ съдът намира, че такива следва да бъдат определени в размер на 80 лева и с оглед изхода на делото следва да се присъдят в полза на ОДМВР П..

Поради изложените съображения и на осн. чл.63, ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

1.ПОТВЪРЖДАВА електронен фиш серия К № ***** на ОДМВР П., с който на Н. В. К. с ЕГН***** от гр.Х., обл.П., ул.“Т.Г.“ ***, на основание чл.189, ал.4, във вр. с чл.182, ал.1, т.2 от ЗДвП е наложено административно наказание - глоба в размер на 50 лв. за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

2.ОСЪЖДА Н. В. К. с ЕГН***** от гр.Х., обл.П., ул.“Т.Г.“ *** да заплати на ОДМВР П. сумата от 80 лв. /осемдесет лева/, представляваща направени разноски по делото.

3.РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 дневен срок от съобщаването му на страните, пред Административен съд П. по реда на глава XII от АПК.

Г.Б.

Съдия при Районен съд – Карлово: _____